

Začátkem roku 2015 mi rakovina prsu vzala Cathy a zanechala mě s osiřelým srdcem, samotného s našimi dvěma dcerami, Annikou a Jessicou. V životě jsem si prošel mnoha dramaty, ale takovou ránu jsem dosud nikdy nezažil. Přijít o ženu bylo pro mě horší než přijít o život.

Vždycky jsem si myslel, že moje záliba v riskování a extrémním dobrodružství, můj způsob fungování na ostří nože mě neodvratně dovedou k náhlému a předčasnému konci. Tato možnost se stala součástí mé průzkumnické výbavy už od mého prvního rodea v hydro-speedu po Amazonce před dvaceti lety. Nikdy bych mě nenapadlo, že ona odejde dříve než já. Cathy, moje láska, moje kotva, můj kompas... Mám hroší kůži, utrpení a bolest jsou odedávna mými průvodci, tato nespravedlnost mě však zasáhla a srazila na kolena. A co mám teď dělat, abych ji přežil?

*

Znovu se vidím u jejího lůžka o našem posledním rodinném Štědrém dnu, v bytě nad Lemanským jezerem, jež měla tolik ráda. Dosud nikdy jsem nepřiznal prohru, teď jsem byl však ztělesněnou bezmocí. Držel jsem ji za ruku, užitečný asi

tolik co vycpaný dobrodruh. Šeptal jsem jí slova plná zadržovaných slz: „Udělal bych všechno pro to, abych mohl zemřít místo tebe...“ Nikdy nezapomenu na to, co mi odpověděla, s pokusem o úsměv na propadlé tváři. „Nebud' blázen, nikdo přece nemůže umřít místo mne. Ani dnes, ani nikdy jindy. Nejkrásnější dárek, který mi můžeš dát, je, že budeš dál žít za mě. Jako předtím, jako vždy. Zítřka ještě víc než včera. Žij pro mne, Miku! Žij pro nás dva...“

Krátce po Novém roce jsem musel odletět do Panamy, kde na mě čekal filmový štáb pořadu *The Island*, který jsme měli točit. Věděl jsem, že o Cathy, i když byla velmi zesláblá, je postaráno. Balet domácích ošetřovatelek byl zaběhaný. Annika, jež právě dokončila studium komunikace v Paříži, ji láskyplně hýčkala. Zdravotní stav její matky se však náhle zhoršil a naše starší dcera nemohla dělat nic jiného než ji umístit do nemocnice v Lausanne, což byla věc, kterou jsme si všichni přáli oddálit.

Nazítří jsem nechal všechno plavat a prvním letadlem se vrátil do Švýcarska. Jessica udělala totéž a přiletěla z Bostonu, kde i ona studovala základy komunikace. Cathy byla upoutána na nemocniční lůžko a kolem ní samé hadičky s infuzemi. Mluvit už nemohla. Když nás, Anniku, Jess a mne, spatřila mezi dveřmi, pouze rozpráhla paže a její velké, tolik živé oči v jinak téměř mrtvém těle ozářil poslední záblesk života. Bylo to hrozně smutné a zároveň krásné při pomyšlení, že nás všechny tři bere s sebou do svého posledního snu.

Druhý den po její smrti jsem se rozhodl vrátit se do Panamy, a dcerám jsem navrhl, aby letěly se mnou. Několik dnů na slunci, uprostřed přírody, daleko od bílých nemocničních pláštů a zápachu éteru. Potřebovali jsme to. Byl to náš způsob, jak potlačit zármutek a ukázat, že život musí neprodleně získat navrch. Dcery po mně tuto základní schopnost zdědily.

Člověk se nesmí nechat zdeptat. Za těch pětadvacet společných roků lásky a dobrodružství jsme s Cathy prožili hned tři nebo čtyři životy. Bývali bychom mohli vyčerpat ještě několik dalších. K čemu je ale dobré něčeho litovat? Proč plakat a trápit se, když se nedá nic změnit? Naše putování ve dvou a později ve čtyřech bylo tak krásné, tak intenzivní... Abych svůj smutek a bolest dcer pohřbil co nejhluběji, rozhodl jsem se uspořádat smuteční obřad v den našeho návratu, 25. února. Byl to i jinak významný den. Dvaadvacáté narozeniny Anniky...

*

Život šel dál a znovu získal vrch, nebyl už však úplně stejný. Zatímco dříve jsem bývával tak často mimo domov, pociťoval jsem teď vůči dcerám jistý dluh. Jessica přerušila bostonská studia a zůstala u starší sestry v Lausanne. Rozhodl jsem se, že svůj život světoběžníka pověším na hřebík a obléknu kabát obyčejného táty. Bylo nutné zaplnit prázdný prostor po odchodu Cathy a obnovit důvěrné vztahy s dcerami. Měl jsem je strážit, ochraňovat, dát jim najevo, že jsem tu pro ně. Tak jsem si to aspoň maloval. Až do toho jarního dne roku 2015, kdy jsem si s Annikou na její popud promluvil.

„Máš se, tati?“

„Jasně. Proč se ptáš?“

„Právě jsme si s Jess říkaly, že tu přecházíš po domě jak lev v kleci... Usmíváš se, ale za tvým úsměvem jako by bylo prázdno.“

„Prázdnost?“

„Ano, tváříš se šťastně, ale v podstatě šťastný nejsi. Myslím se snad?“

Zkoušel jsem ji přesvědčit, že jsem ten nejspokojenější muž a táta. Můj život čekal významný mezník. Za chvíli mě měl přijmout mezi sebe klub padesátníků, byl čas, abych se usadil.

A přece jen jsem měl něco před sebou. V mém diáři se začalo objevovat slovo televize. Na M6 běžel můj pořad *Ostrov (The Island)* a ten kanál počítal s mými dalšími projekty, především pak s tím s názvem *V nespoutaném divošství*.

„Ta televize, to je něco úžasného, miláčku...“

„Tati, nech toho! Aspoň přede mnou, před námi... Jess a já víme moc dobře, co se skrývá za tím tvým úsměvem, který za rohem zmizí. Cožpak jsi s mámou nezačal připravovat tu velkou věc? Přechod jižního pólu, který se ještě nikdy nikomu nepodařil...?“

„Je pravda, že jsme o tom s vaší matkou uvažovali. A já na to myslil dokonce dlouho předtím, než jsem ji poznal. Antarktida, to je můj první objevitelský sen, má první dětská láska: epopěj Roalda Amundseny, tragédie Roberta Falcona Scotta... To mi bylo osm let. Jenže...“

„Neexistuje žádné jenže, tati. Vzpomínáš na mámina slova? Žít, vždycky a napořád. Víš, že v těch letech, kdy jsi tu nebyl, byls pro nás ze všech otců ten nejinspirativnější?“

A v té chvíli jsem si uvědomil, že ta má dvacetiletá zlatička úžasně vyrostla. Cathyino poselství pochopily lépe než já. Přemýšlel jsem, jak bych jim odpověděl – rychle, rychle, co tak běžně říká otec vracející se každý den v pět z kanceláře –, ale Annika mě definitivně převezla, když skoro slavnostně pronesla:

„Dnes tu máma už není, ale my, tvé dcery, tě žádáme, abys tam odjel a uskutečnil svůj dětský sen.“

Přestal jsem se bránit a má maska přesyčeného padesátníka skončila v popelnici. Že by tedy dobrodružství pokračovalo? A já se pustil do toho nejkrásnějšího, nejdrsnějšího a nejbláznivějšího ze všech?

*

Má existence už je prostě taková, nic na tom nezměním. Mám dvě lásky. Ta jedna, hluboká a nepřekonatelná, mě nutí, abych se účastnil těch nejriskantnějších podniků. Ten šťastný pocit by však nebyl úplný, kdybych nemohl uspokojit svou vášeň pro přírodu v její maximálně nehostinné nádheře. Dálek od civilizace, odolávaje zuřícím žvlům, nacházím odpovědi na otázky, které by mě nepřestaly pokoušet, kdybych jen tak zůstal sedět v křesle. Prozkoumávám nedostupná území, abych objevil, kdo jsem. Tak je můj život obrazem zahrnujícím celou paletu emocí, od nejlíbeznějších až k těm nejchladnějším, od těch, po nichž člověk neustále baží, k těm, před nimiž bere nohy na ramena: teplo domova, rodinné štěstí, ale i neznámo, obavy, nepohodlí, osamělost... Nahý tváří v tvář silám stokrát, tisíckrát mocnějším cítím se jako první člověk na zemi. Učím se milovat, co většina bytostí nenávidí. Strach se stává mým domovem. Tehdy jsem privilegovaný. Nespokojuju se jen s tím, že existuju, tehdy opravdu žiju. Pro sebe, pro ně, pro nás všechny...

*

Vrátil jsem se k projektu tam, kde jsme jej s Cathy zanechali. Zbožňoval jsem představu, že se na lodi utkám s jižními moři, že si budu razit cestu mezi ledovci ještě předtím, než zahájím vlastní expedici. To celou věc trochu komplikovalo a zároveň mě to přibližovalo k průkopníkům z dávných dob. Nemohl jsem si dovolit selhat, není totiž žádná legrace táhnout saně v -40°C na vzdálenost pět tisíc kilometrů a v patách mít zimu zim.

Tušil jsem, že tenhle přechod Antarktidy, tahle *via incognita*, kdy jediná síla, na niž se budu moci spolehnout, bude vycházet z tažného draka a z mých lýtek, bude představovat souboj

s časem, závod se smrtí. Ani zdaleka jsem si nedokázal představit všechno, co mi ona plavba v srdci chladu přichystá.

Jen jedna věc byla v podstatě jistá. Na rozdíl od všech mých předchozích expedic, mě nebude očekávat Cathy, aby mě objala a ukončila mou osamělost přeživšího.

Poprvé mě bude provázet na každém kroku.

*